

Zwaar thema lichtvoetig gedanst

DANS

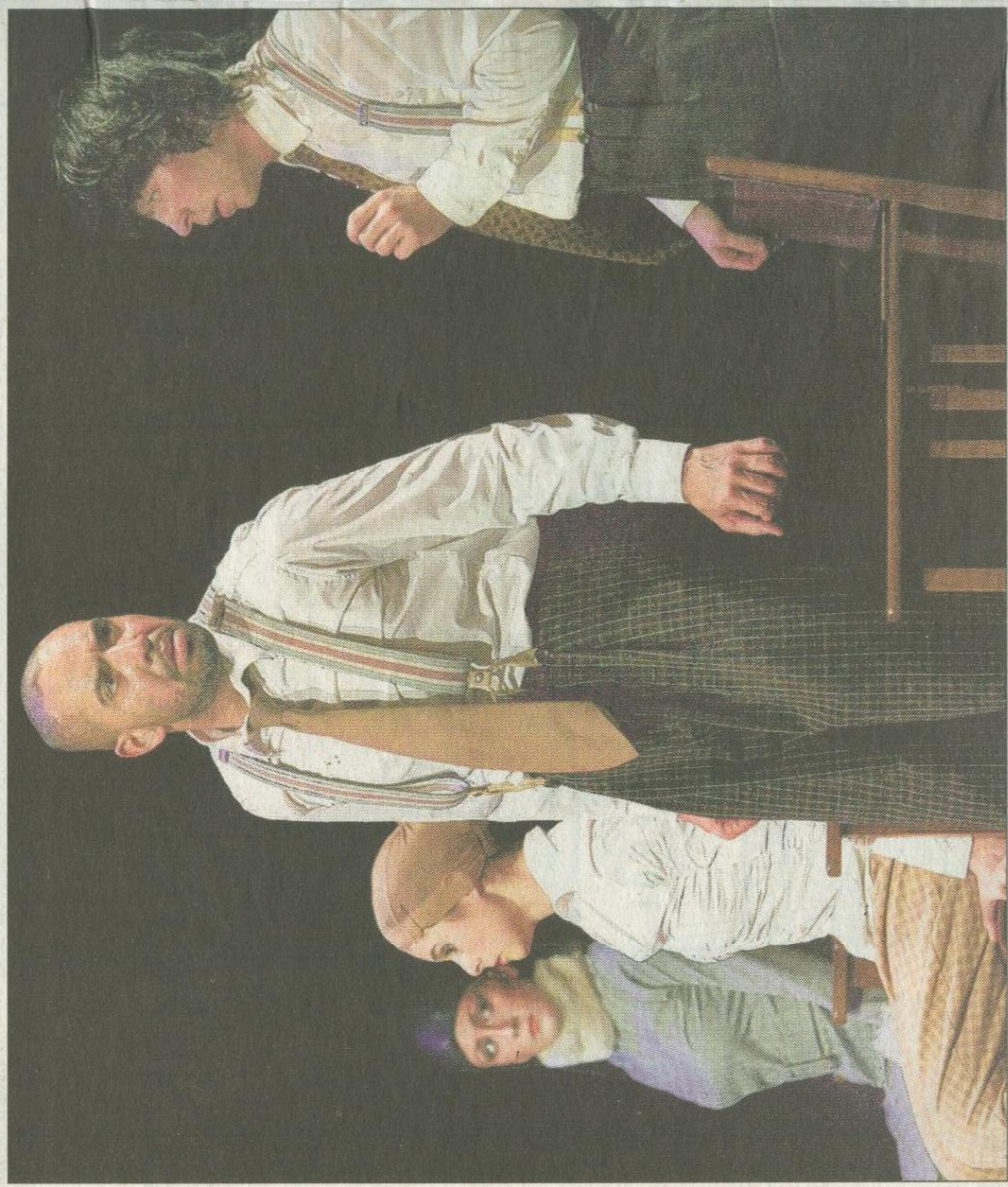
Dansgezelschap De Stilte met de voorstelling *Niet te filmen* (6+). Gezien op 3 november in het theater aan de Markendaalseweg. Opnieuw in Breda op 19 januari.

Het gaat over macht. Over tirannie en onderdrukking. Het gaat over zelfontplooiing, over onderwerping. En over de schijnwereld die de realiteit beïnvloedt. Zwarte materie, lijkt het verhaal te zijn van *Niet te filmen*, de dans van het Bredase gezelschap De Stilte die gisteren in het eigen theater aan de Markendaalseweg in première ging. En toch is de voorstelling allesbehalve heftig, integenwoordel: bij vlagen barst het publiek luidkeels in lachen uit.

Dat is ook niet verwonderlijk. De dans, die een nieuwe versie is van het stuk *Stomme film*, dat choreograaf Jack Timmermans al in 2002 maakte, speelt zich af op een filmset in de *roaring twenties*. Het genre slapstick was toen uiterst populair. En die humor, inclusief bijbehorende muziek en de overdreven mimiek en gebaren uit de tijd van de geluidloze film, geven af en toe een kolderiek effect aan *Niet te filmen*.

Dat is niet het minst de verdienste van de dansers. Neem Gleen Orleando Mardenborough, in de rol van dominante regisseur. Hij hoeft maar een blik in de zaal te werpen, of hij heeft de lachers op zijn hand.

Niet dat hij nooit ernstig is. Zijn gezicht is als een kameleon, dat in een –overigens prettig gedanstepas de deus met filmdiva Wiktoraria Czakon, een onderdanigheid

Bij het Bredase gezelschap De Stilte ging gisteren de dansvoorstelling *Niet te filmen* in première. De dans is vaak lichtig en sluit daarbij aan bij de doelgroep: kinderen vanaf zes jaar. foto **Charlotte Akkermans**/het fotobu

en wanhoop uitstraalt waar de toeschouwer niet omheen kan.

De dans is vaak luchtig. En sluit daarbij aan bij de doelgroep: kinderen vanaf zes jaar.

Voor hen, maar ook voor oudere kijkers, is het verhalende karakter van de dans bovendien erg onderhoudend. Zoals vaker bij voorstellingen van De Stilte is er voor het publiek geen tijd om even in te

zakken. Er gebeurt veel. Soms zelfs tegelijk op één podium. Humor en drama in één scène is geen uitzondering. Toch vergeet Timmermans niet om af en toe rust in te lassen. Met een solo, een pas de deux, een moment van stilte.

De kijker ziet intussen de groei van een film, fragmenten die worden opgenomen, frustraties die de acteurs ondervinden, de macht

van de regisseur die wordt ondermijnd en hoe langzaam acteurs en cameraman de teugels in handen nemen. Verrassend is het einde. Daar wordt, op een scherm, op eens de film vertoond die tijdens de voorstelling groeide. Met scènes die de toeschouwer niet zag. Erg leuk. Het maakt het helemaal af.

Edine Wijnands